

лично удоволствие! Главното е — да научатъ нѣщо, което ще имъ бжде полезно въ живота, безъ което не могатъ. Е, пъкъ и не стоятъ вѣчно затворени: излѣзе нѣкой да мокри сьонгеря, другъ си извадилъ жбѣ... Трети си разбилъ носа... А ако въ това врѣме на двора има други — това и чакатъ: напоилъ сьонгеря съ вода, замахне съ него къмъ другия; тозъ пъкъ си нажубурва устата съ вода и тича слѣдъ него... Е-е, да ви описвамъ какво става въ училище, какъ влизатъ и излизатъ, игритѣ и за-качкитѣ, до довечера не мога свърши. Но ето, минува срока, даватъ имъ книжкитѣ — отеднажъ, по-ко-ситѣ ги познавамъ, кой има добра и кой лоша бѣлѣжка. Слабиятъ, обикновено, дири осамотено мѣсто, поглежда бързо въ книжката, почесва се задъ ухото и мисли какъ ще го посрѣщнатъ въ кѣщи. Силниятъ пъкъ събира цѣлъ купъ около си, шегува се, че ималъ по всичко двойки и говори, говори... И, знаете ли, всѣко годишно врѣме тукъ си има своитѣ игри: да ви разказвамъ ли за хвърчилата на есень, за първия снѣгъ, снѣжнитѣ топки и шейнитѣ прѣзъ зимата, за топката на пролѣтъ, за робитѣ, калетата... Е-е, не ще мога свърши никога.

— Е, сега — кажете ми пъкъ вие — какво ново има въ кѣщи? — Той се отмѣсти отъ прозореца и се обърна право къмъ момичетата. — Какъ е майка ви, — моята мила сестрица, и своятъ мжжъ, Маре? И какъ е моята малка Вѣрка? Се още сжщото кочиче ли е, другарува ли пакъ съ бѣднитѣ момиченца отъ махалата, играе ли пакъ ролята на добрата фея и малката гледачка? Ахъ, да! А що стана съ твоитѣ двѣ бѣдни приятелки, дъщеритѣ на лѣсничея?

— Ахъ, вуйчо — отговори Вѣрка съ просълзени очи, — ти не знаешъ ли, че тѣ и двѣтѣ умрѣха